

เกิดใหม่ในร่างเดิม

วันเพ็ญ วารี

P21002

ฉันเกิดที่จังหวัดอุทัยธานี แต่เดี๋ยวนี้ฉันมาอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ โดยนิสัยตั้งแต่เด็กฉันชอบไปวัด ตามยาย-แม่หรือน้ำไปวัดในวันพระ ฉันเคยช่วยลูกแมวเพิ่งคลอด (โดยแม่แมวตายหรือไปไหนไม่รู้ฉันจำไม่ค่อยได้) โดยไปซื้อโอวัลตินร้อนมาป้อนจนมันลืมตาและสามารถมีชีวิตอยู่ได้ ฉันชอบเฝ้ามดที่มันเดินเป็นขบวนตามพื้น โดยการจุดกระดาษเผาเป็นทางยาว ดูแล้วสนุกมาก ฉันช่างโง่เขลา ไม่รู้เลยว่าฉันทำการฆ่าสัตว์อย่างทรมาน และตอนเด็กแม่ชอบใช้ฉันทำปลาประกอบอาหารด้วย ฉันฆ่าปลาเหมือนกัน

ตอนเด็กฉันรู้สึกรักพ่อมากกว่าแม่ เพราะพ่อหาเลี้ยงครอบครัว ตื่นเช้ากลับดึก ฉันไม่ค่อยได้พบหน้าพ่อตอนกลางวัน เพราะพอลบดึกก็รอไม่ไหว ส่วนแม่ชอบสอนและบ่น อยู่ด้วย ทุกวันฉันเบื่อ มารู้ตอนหลังว่าท่านรักมาก ห่วงมาก อยากให้ลูกเป็นคนดี

แล้วเหตุการณ์ก็เปลี่ยนแปลง พ่อ-แม่แยกทางกันด้วยปัญหาเงินทอง ฉันเสียใจมาก ฉันกำลังเริ่มเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น ทำตัวไม่ค่อยดี ไม่เชื่อฟัง ชอบเรียกร้อง สร้างความสนใจให้ตัวเอง ฉันเป็นคนก้าวร้าว แต่ลึกๆฉันอยากให้ครอบครัวของฉันพร้อมหน้าพ่อ แม่ลูก แต่มันหาไม่ได้อีกแล้ว

ต่อมาแม่ก็มีสามีใหม่ ทั้งพ่อก็มีภรรยาใหม่ด้วย ฉันไม่โกรธและว่าพ่อเลย แต่ฉันกลับเกลียดแม่ แม่พยายามทำดีกับฉัน ให้ความรักความอบอุ่นเท่าที่ท่านจะให้ได้ พยายามเติมในสิ่งที่ฉันขาด แต่ฉันไม่เคยสำนึก ฉันจะทำตัวเหลว อย่างไม่แม่ก็ยังรักฉัน ฉันชอบทำร้ายจิตใจแม่ให้แม่เสียใจร้องไห้ ฉันไม่เคยรู้เลยว่าความรักที่แม่มีต่อลูกเป็นเช่นไร

อายุ ๑๙ ปี ฉันได้ไปไต้หวัน ทำงานและส่งเงินมาไถ่บ้านให้พ่อแม่ ฉันยิ่งยิ่งผยองนึกว่าตัวเองดี เก่ง พุดจาอวดดี และชอบดูแม่ เพราะฉันคิดผยองแบบคนโง่ว่าฉันไถ่บ้านให้พ่อแม่อะไรทำนองนี้ ฉันเป็นลูกที่เหลวมาก ขาดความเข้าใจ ในหลักธรรมในการทำความดี แม่ทำอะไรให้ฉันทุกอย่าง ฉันไม่เคยสำนึกและมองเห็นความดีของแม่เลย ทุกวันนี้ฉันนึกที่ไรฉันยังเสียใจไม่หาย

เมื่อก่อนฉันชอบไปวัดบวชชีพราหมณ์ ทำบุญเกือบทุกอย่าง หวังขัดเกลาและเปลี่ยนนิสัยของตัวเอง แต่พอกลับมาบ้านก็เป็นเหมือนเดิม จนแม่กับพี่สาวฉันอ่อนใจ ความเลวของฉันยังไม่จบ ฉันทำต่อแม่และฉันก็เสียใจมากที่สุดในชีวิตของฉัน และฉันก็ไม่สามารถลืมและให้อภัยต่อตัวเองได้ทุกครั้งที่ฉันคิด ปกติฉันจะเถียงแม่สารพัด แต่คราวนี้ฉันอวดดีทะเลาะกับแม่ไม่ลดราวาศอก ฉันว่าแม่ต่างๆนานา แม่ร้องไห้เสียใจมากและกราบฉันลงไป ๓ ครั้ง บอกว่าลูกอย่าสร้างบาปเลย ในตอนนั้นฉันตกใจและเสียใจมากๆพร้อมกัน ฉันรู้ทันทีว่าฉันบาปและเลวมาก ฉันต้องได้รับกรรมอย่างสาหัส แต่ด้วยความทมิฬฉันก็ยังทำเชิดไสแม่ ไม่มีคำขอโทษจากฉัน แต่ใจฉันนั้นมันเจ็บปวดและแตกสลาย ฉันอยากจะบอกทุกคนว่าอย่าได้ทำเลวอย่างฉันเลย เพราะมันยิ่งกว่าเราทำบาปทั้งปวง และชีวิตต่อจากนี้ฉันก็พบกับความยากเข็ญ ด้วยการกระทำชั่วของตัวเอง

ตลอดเวลาฉันจะพบเจอแต่อุปสรรค ปัญหา คนอิจฉาริษยา ใครเห็นฉันมีแต่คนเกลียดฉัน ฉันมารู้ตอนหลังว่าเป็นเพราะทำกับพ่อแม่ผู้มีพระคุณสูงสุด ฉันยังคงหลงตัวเอง หลงในสังขารนี้ก็จะยั่งยืน ฉันมีผู้ชายมาติดพันหลายคน บางคนฉันทำให้เขา

เสียใจแทบไม่เป็นผู้เป็นคน และกรรมติดปีก ฉันจะชอบรักคนที่ไต่ห้อยกับฉัน ฉันชอบ
เอาชนะ คนที่รัก-หลงฉันฉันไม่ชอบ มันไม่ทำทนาย และฉันก็มาลงเอยที่ผู้ชายคนนี้ (พ่อ
ของลูกที่ทั้งดีมีเสน่ห์ต่อผู้พบเห็น) เขารู้จักสัมมาคาราวะ อ่อนน้อมถ่อมตน และรู้จัก
เด็กผู้ใหญ่ จริงใจ นิสัยดี ซึ่งสิ่งนี้ฉันไม่มี และสามีของฉันตรงกันข้ามกับฉันเหมือนชาว
กับดำ

ฉันเลือกเขาโดยเขาไม่เต็มใจเลย ตลอดเวลาฉันพยายามเปลี่ยนตัวเอง ฉันคิดว่า
ฉันจะหยุดที่เขา ฉันพยายามทำดี สวดมนต์ไหว้พระ สะสมบุญและฝึกกฎแห่งกรรม
หวังจะให้บุญช่วย ฉันเริ่มกลัว ฉันไม่อยากเสียเขาไป ฉันเข้ากับใครไม่ได้ ทั้งครอบครัว
ของเขา รวมทั้งเพื่อนเขาด้วย ฉันยังไม่โทษตัวเอง ยังคงโกรธเกลียดว่าทำไมทุกคนทำกับ
ฉันอย่างนี้ กรรมที่ฉันทำกับแม่ ฉันต้องทนอยู่กับคนที่เขาไม่รักฉัน ฉันต้องเจ็บปวด
ทรมานยังไม่พอไปตกที่ลูกด้วย ลูกฉันเกิดมาเป็นดาวนชินโดรม (บกพร่องทาง
สมองและปัญญา) ฉันเสียใจมาก แต่ฉันรักลูกของฉันมาก ฉันไม่คิดว่าเรื่องแบบนี้จะ
เกิดขึ้นกับฉันเลย

หลังจากคลอดลูกชีวิตฉันเปลี่ยนไปมาก หมอให้ฉันเข้มแข็ง พยายามฝึก
พัฒนาการให้ลูกตามหมอแนะนำ เพื่อเด็กจะดีขึ้น บ้านสามีทำรับเหมาก่อสร้าง เป็นตึก

มีหลายชั้น ชั้นล่างเป็นสำนักงาน ฉันเลี้ยงดูแลลูกอยู่ข้างบน ฉันเห็นลูกที่เกิดมาโดยผล
กรรมของฉัน ฉันเสียใจที่เด็กบริสุทธิ์ต้องมารับกรรม ตอนนี้ฉันคิดว่าถ้าเวลาย้อนคืนได้
ฉันจะสะสมแต่ความดี แต่มันสายเสียแล้ว แต่ยังโชคดีที่ครอบครัวสามียังรักลูกฉัน
นอกจากนี้ลูกฉันยังเป็นโรคภูมิแพ้ ไวต่ออากาศร้อนหนาว เป็นหอบหืด และป่วยบ่อย
มาก พอเริ่ม ๒ ขวบต้องนอนโรงพยาบาลเกือบทุกเดือน ฉันต้องรักษาทั้งอาการป่วย
และการฝึกพัฒนาการของลูก ฉันขาดความมั่นใจในตัวเอง

ความทุกข์เข้ามาหนักเช่นนี้ ฉันเริ่มสนใจไหว้พระ สวดมนต์ขอพรทุกแห่งที่ฉันได้
ไปไหว้ เหมือนคนไม่มีสติ ไปไหนก็ไหว้บนบานศาลกล่าวจนจำไม่ได้ และติดสินบนสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ไปทั่ว สลับกับหาหมอที่เก่งๆเปลี่ยนไปทั่ว ก็ไม่ช่วยอะไรได้ และก็ไปหาหมอจีน
จับชีพจรที่เขาว่าเก่ง ฉันต้องไปหาทุกอาทิตย์ ต้องจ้างคนพินที่ลงชื่อเพื่อจะได้พบหมอ
และรอรหมอทุกครั้ง ๕-๖ ชั่วโมง คนเต็มร้าน ฉันไปอยู่หลายเดือน แล้ววันหนึ่งขณะที่รอ
หมอ ฉันหยิบหนังสือมาเล่มหนึ่ง หนามาก ฉันพยายามตั้งใจอ่านตั้งแต่ต้นจนจบ
เนื้อหาเขียนถึงวัดอัมพวัน การปฏิบัติธรรมนั้นวิญญูณาก็ปฏิบัติธรรมได้ ฉันอ่านจบเป็น
เวลาหลายชั่วโมง แต่ฉันรู้สึกไม่เหนื่อย รู้สึกมีพลัง มีความหวัง ฉันบอกกับตัวเองว่าฉัน

ต้องไปวัดนี้ให้ได้ และบอกตัวเองว่าฉันจะไม่มารอหมอนานๆอย่างนี้อีกแล้ว ฉันตั้งใจ
สวดมนต์ให้พระเจ้า อธิษฐานให้ฉันได้มีโอกาสมา

แล้ววันนั้นก็มาถึง ฉันมาวัด คนมากจนล้นกุฏิ หลวงพ่อเทศน์โปรดญาติโยม
ฉันยังไม่ได้ที่นั่งดี หลวงพ่อเทศน์ว่า “คนเถียงพ่อแม่คำไม่ตกปาก ดีบมีได้” ฉันสะดุ้ง ทั้ง
ศรัทธาในความหยั่งรู้ และถ้ามีโอกาสฉันจะพยายามมาหาหลวงพ่อ ท่านก็ยังเมตตา
เทศน์ว่า คนที่คลั่งพระแม่กวณิม แต่ไม่เคารพพ่อแม่ พระแม่กวณิมท่านไม่คุ้มครอง
(ฉันคลั่งท่านอยู่) ฉันเริ่มสวดมนต์มากขึ้นทั้งสามมีด้วย พร้อมเอาลูกมานั่งตัก เชื้อใหม่
ลูกฉันสวดมนต์ตามได้จากต้นจนจบอย่างชัดเจน ซึ่งลูกของฉันอาการป่วยก็เริ่มดีขึ้นบ้าง
ฉันรู้สึกเห็นผลจากการสวดมนต์ แล้วถ้าปฏิบัติธรรมลูกของฉันต้องดีขึ้นอย่างมาก ฉันรู้
และพรำอธิษฐานขอให้ได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน

ฉันได้ไปปฏิบัติธรรมดังอธิษฐาน ฉันตื่นแต่เช้าใจ ตอนนั้นคนประมาณสอง-สาม
ร้อย ทุกคนปฏิบัติกันอย่างเคร่งครัด แต่มีฉันคนเดียวที่นั่งไม่ได้ ฉันปวดอกและแขนซ้าย
เหมือนมีคนเอาไม้ดมาปักไว้ตรงกลางพอดี ฉันหายใจไม่ได้ทั้งออกและเข้า เพราะมันเจ็บ
และเสียด ฉันล้มตามองไปดูทุกคนนั่งได้อย่างนิ่ง ฉันตกใจ นี่ได้ทันทีที่ฉันทำกับแม่
ไว้ ฉันต้องไปกราบขอขมาแม่ ฉันรู้ตัวตัวเอง ฉันกลับมาขอขมาแม่ ด้วยการล้างเท้า

มอบดอกไม้ขอขมาและให้เงินแม่อย่างจริงใจ แม่ดีใจและเมตตาต่อฉันมาก ต่อมาฉันได้
ขอขมาพ่ออีกด้วย ฉันหาโอกาสมาวัดอัมพวันอีกจนพอรู้การปฏิบัติ คราวนี้ฉันพอทำได้
ฉันกลับมาบ้าน สวดมนต์บทพาหุงฯ และเดิน ครึ่งชั่วโมง นั่งครึ่งชั่วโมง แต่การเจริญ
กรรมฐานของฉันทำได้ยากมาก เพราะฉันต้องดูแลลูกตลอดเวลา ถ้าไม่สบายลูกก็จะ
ตื่นบ่อย แต่เวลาปฏิบัติฉันจะตั้งใจมาก ฉันจะพยายามไม่ลืมตาต่อนั่ง เพราะฉัน
เสียดายเวลาที่ฉันเดินจงกรม ถ้าฉันนั่งครบและแผ่เมตตาฉันก็จะได้อธิษฐาน แรกๆก็
ต้องเรียนรู้ บางครั้งเดินจงกรมเสร็จลูกยังหลับอยู่ แต่พอนั่งลุกตื่นและเปิดประตูออก
นอกห้อง ฉันเริ่มนั่งไม่เป็นสุข แต่ก็ตั้งใจไม่ลืมตาไปตามลูก และที่บ้านก็มีบันไดด้วย
ฉันก็กำหนดตามความเป็นจริง “เป็นห่วงลูกหนอ” และตั้งจิตอธิษฐานว่า “เวลาที่ข้าพเจ้า
ปฏิบัติธรรม ขอให้ลูกของข้าพเจ้ารอดปลอดภัยจากภยันอันตรายทั้งปวงเทอญ” พอ
หมดเวลาฉันรีบแผ่เมตตา และรีบไปตามลูกก็พบว่าปลอดภัย ฉันยังมั่นใจในพระ
กรรมฐาน

ต่อมาฉันก็อธิษฐานก่อน ขอให้ปฏิบัติได้สำเร็จและให้ลูกปลอดภัย โรคภัยไข้เจ็บ
ก็ขอให้หาย แล้วเวลาที่เคยต้องดูแลลูกที่ป่วยขอเปลี่ยนเป็นปฏิบัติธรรม แล้วต่อมาฉันก็
ผ่านความพยายามอย่างสูง จนตอนหลังเวลาฉันปฏิบัติธรรมลูกฉันจะอยู่ในห้องไม่มา

วุ่นวาย บางครั้งนั่ง ๒ ชั่วโมง เขาก็อยู่ได้ จนฉันแม่เมตตาเสร็จลูกถึงจะเข้ามาพูดว่าจะ
เอาอะไร ฉันไม่มีเงินอยากใส่บาตรก็อธิษฐาน สามีก้ให้เงินเดือน ซึ่งเมื่อก่อนไม่มี
เพราะเรากินอยู่กับกงสี ฉันไม่เคยเชื่อฟังใครนอกจากหลวงพ่อก่อน เพราะท่านเมตตาให้ใน
สิ่งที่ทุกคนต้องการในทางที่ชอบ

ฉันเริ่มปฏิบัติมากขึ้น เดี๋ยว ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ฉันเริ่มรักกรรมฐาน และวัน
หนึ่งหลังจากปฏิบัติฉันคิดถึงแม่มากๆ จนฉันแทบอยากกลับบ้านมาหาแม่ ฉันกลัว
แม่ฉันตาย ฉันเพิ่งรู้ตัวตอนนี้เองว่ารักแม่เป็นอย่างไร ฉันร้องไห้สะอึกสะอื้นเรียกหาแม่
ฉันอยากทำดีให้แม่เห็น ซึ่งเมื่อก่อนฉันไปมาหลายวัด ปฏิบัติมาหลายวิธีแต่ไม่มีผล ฉัน
ยอมรับฉันมาวัดนี้ได้อะไรที่ดีๆหลายอย่าง การปฏิบัติในระยะเริ่มต้นได้ผลดีมาก ลูกฉัน
เริ่มดีขึ้น งานเงินทุกอย่างดีขึ้นตามลำดับ

มารไม่มี บารมีไม่เกิด ประเสริฐไม่ได้ หลวงพ่อสอน ฉันจำได้ดีเสมอ ลูกของ
ฉันดีขึ้น แต่สามีก้ที่แสนดีเปลี่ยนไปเหมือนคนละคน เขาเริ่มกลับดีก็มากเกือบทุกคืน พูด
กับฉันน้อยลง บางครั้งทำเหมือนกับไม่มีตัวตน และสนใจลูกน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด ฉัน
พอรู้ว่าอาการอย่างนี้คืออะไร แต่ฉันจับไม่ได้ และไม่เชื่อว่าผู้ชายคนนี้จะทำสิ่งนี้ได้
สุดท้ายก็เป็นจริงดังคิด เขามีผู้หญิงใหม่ เขาหลงมากถึงขนาดยอมเสียครอบครัว ยิ่งพอ

เขารู้ว่าฉันรู้แล้วเขาก็ไม่แคร์ จะกลับดึก มีเวลาก็ให้ผู้หญิงใหม่ สุดท้ายจะเหนื่อยรังได้ บัดนี้เขาเปลี่ยนไปหมด จากที่ไม่เคยทำ เขาทำได้ทุกอย่างเพื่อหวังแยกทางจากฉัน ฉันหมดอาลัยตายอยาก ฉันรักเขามาก ฝากชีวิตไว้ที่เขา ซึ่งหลวงพ่อบอกว่าโง่มาก ต้องรักตัวเองก่อน ฉันถามตัวเองหลังจากที่เราแยกทางกันว่า ฉันจะอยู่ได้อย่างไรถ้าไม่มีเขา ฉันอยู่กับเขามาเกือบ ๑๐ ปี และถามว่าฉันจะไปอยู่ไหน เหมือนมีเสียงบอกไปอยู่วัด อัมพวันซี

ฉันตัดสินใจโดยไม่ลังเล โดยฝากลูกไว้กับสามีก่อน ฉันตั้งใจอย่างมาก ฉันเป็นคนเคารพพระเปียบในวัดมาก แม้กระทั่งเรื่องเล็กน้อย ฉันจะระวังไม่ทำผิดเลย และฉันตั้งใจเกินร้อย ยิ่งนั่งเจริญกรรมฐานนานฉันก็ยิ่งปวด ยิ่งปวดก็ยิ่งมีสติปัญญามากขึ้น ยามปฏิบัติฉันก็ทนต่อเวทนาอย่างสุดๆ แต่ฉันก็ทำกรรมฐานที่เวลา ๑ ชั่วโมงครึ่ง นั่ง ๑ ชั่วโมงครึ่งตลอด เพราะเชื่อหลวงพ่อบอกว่าให้เดินและนั่งมากๆ ฉันรู้ว่าหลวงพ่อบอกเมตตาต่อทุกคน ฉันทำอย่างตั้งใจ บวกทั้งความเสียใจเรื่องสามีอย่างสุดๆ หนึ่งอาทิตย์ผ่านไป ไข้ขึ้นตั้งแต่วันมา แต่ฉันก็อดทน ฉันไม่ยอมพูดคุยกับใคร ฉันต้องการปฏิบัติ ให้ได้ ปัญญาเพื่อแก้ไขปัญหา

ฉันเป็นคนมีเหตุผลมากขึ้นจากการปฏิบัติกรรมฐาน ฉันไม่โทษใคร ฉันรู้และเห็น
ความผิดของตัวเอง ฉันให้อภัยเขา เลิกทิสู้ทันที ฉันดีใจและมีความสุข และหลังจาก
ปฏิบัติกลับบ้านฉันก็ไม่ทิ้งการปฏิบัติ ฉันหาโอกาสมากราบขอขมาสามี เขาก็
อโหสิกรรมให้ฉัน ฉันรับลูกมาอยู่กับฉันที่หอพักในนครสวรรค์ ฉันอยู่ได้สักพักรวมทั้ง
ปฏิบัติธรรมทุกวัน และมีโอกาสก็พาลูกมากราบขอพรหลวงพ่อด้วย และครั้งนี้หลวงพ่
ท่านจ้องหน้าฉันนานมากจนฉันรู้สึกกลัว แต่ในใจก็รู้ว่าท่านแผ่เมตตาให้ และรู้สึก
สังหรณ์ใจห่วงลูกมาก แถมในใจฉันแอบอธิษฐานต่อหลวงพ่อด้วยว่า “ลูกจะตั้งใจทำ
กรรมฐาน” แต่ฉันก็ทำผิดสักจะ กรรมของฉันยังคงตามมา ฉันยังปฏิบัติที่หอพัก ฉัน
พยายามสวดมนต์แผ่เมตตาให้อดีดสามี ฉันยังตัดใจจากเขาไม่ได้

ชีวิตของฉันต้องล้มลุกคลุกคลาน คนเริ่มมองว่าทำไมฉันปฏิบัติธรรมแล้ว
ครอบครัวถึงเป็นเช่นนี้ ฉันเห็นแก่ตัวไม่สามารถบอกใครได้ แต่ฉันได้อธิษฐานต่อหลวง
พ่อด้วยว่า “หลวงพ่อด้วยเจ้าขา ใครจะว่าตาอะไรหนู หนูไม่ว่า แต่ขออย่าให้หนูมาวัดหลวงพ่
มาเปลื้องข้าวสาร มาผลาญข้าวสุก ขอให้หนูได้ดีเป็นตัวอย่างแก่ใครบางคนด้วยเถิดนะ
เจ้าคะ” ฉันเริ่ม ปฏิบัติชนิดแทบไม่ขาดเลย ฉันอธิษฐานขอสามีต่างชาติที่เป็นคนดี
ช่วยเหลืออุปถัมภ์ฉันและดูแลแม่พ่อด้วยและลูกฉันด้วย

ฉันยังไม่สามารถมีอาชีพเลี้ยงตัวเองได้ เพราะต้องคอยดูแลลูกตลอดเวลา ฉันจะ
รักการเจริญกรรมฐาน เดินนั่งอย่างสม่ำเสมอ แล้วก็มีผู้ชายต่างชาติติดต่อมาและได้
ช่วยเหลือเรื่องเงินให้ฉันใช้ทุกเดือน โดยไม่ได้หวังผลตอบแทนและยังไม่เคยพบกันมา
ก่อน ฉันก็นำเงินมาให้พ่อแม่บ้าง ฉันไม่กลัวต่อปัญหา มีอะไรใช้สติกับปัญญาแก้ไข
ปัญหา ฉันจะไม่ร้อนรน ฉันสวดมนต์นั่งกรรมฐาน ต่อมาพ่อแม่ของอดีตสามีส่งเสียให้
ทุกๆเดือน เดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท และมีชายชาวเยอรมันมา ฉันก็คุยให้ฟังเรื่อง
ประเทศไทย ฉันให้เขามาทำพิธีตามประเพณีไทย เราก็ทำพิธีผูกข้อมือให้พ่อแม่ปู่ย่าตา
ยายได้รับรู้ และไปวัดถวายภัตตาหารเพล แล้วก็อธิษฐานขอให้ได้มีบ้านเป็นของตัวเอง
สามีชาวเยอรมันของฉันเขาเคยถูกผู้หญิงไทยหลอกมาก่อน แต่ฉันแม่เมตตาให้ด้วย
ความจริงใจ แรกๆเขากลับฉันจะหลอกเขาเหมือนกัน เพราะมีบางคนมาพูดให้เขากลับ
และระวังจนเขวไปมาก แต่ฉันก็อธิษฐานขอบ้านนี้เป็นของขวัญให้พ่อแม่ได้เห็น และ
สามีฉันก็ซื้อบ้านด้วยเงินสด ให้เป็นของขวัญพ่อแม่ฉัน ทุกวันนี้ฉันรักกรรมฐานมากๆ
และฉันจะปฏิบัติจนร่างกายและสังขารฉันทำไม่ไหว

ฉันจะหมั่นสร้างความคิดีตอบแทน พระคุณหลวงพ่และวัดอัมพวัน ฉันอยาก
บอกว่ายังไม่สายถ้าคิดจะเกิดใหม่ในร่างเดิม ทุกวันนี้ฉันมีความสุข สามีรักฉันมาก เขา
เป็นคนดี ช่วยงานและดูแลลูกให้ฉันเท่าที่เขาคจะทำไ้

ฉันขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่จรัญอย่างสูง ที่โปรดแม้กระทั่งคนเลวเช่นฉัน
ให้ฉันเกิดใหม่ในร่างเดิม แล้วฉันจะพยายามสร้างความคิดีตอบแทนพระคุณที่หลวงพ่มี
ความเมตตาต่อฉัน ขออนุญาตอ้างอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย ดลบันดาลให้หลวงพ่มี
สุขภาพแข็งแรง มีอายุยืนนาน อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรแก่สาธุชนทั้งหลายด้วยเทอญ